

[Kjeld Olesen.]

den af dagsordensforslaget sådan, at man i det, som dette udvalg skal beskæftige sig med, også vil medtage spørgsmålet om, hvorvidt grundloven er overtrådt eller ej.

Ib Thyregod: Jeg vil gerne på mit partis vegne anbefale det dagsordensforslag, som nu er stillet af hr. Langkilde. Det er i modsætning til det dagsordensforslag, som er stillet af hr. Gert Petersen, parlamentarisk korrekt og i overensstemmelse med de regler, som normalt er gældende. Jeg vil gerne minde hr. Gert Petersen om grundlovens § 2, som opstiller en sondring mellem den lovgivende, den dømmende og den udøvende magt. Såfremt folketinget gennem et folketingsudvalg skulle begynde at kontrollere, om administrationen har overholdt grundloven, påtager folketinget og dets folketingsudvalg sig i realiteten en dømmende magt. Det korrekte er naturligvis, at der, som statsministeren sagde, her er tale om et ansvar, som ligger hos ministeren, og bedømmelsen af en ministers, eventuelt en tidligere ministers, ansvar ligger klart hos rigsretten.

Derfor er det parlamentarisk korrekte svar til det dagsordensforslag, som hr. Gert Petersen har stillet, det dagsordensforslag, som regeringspartierne her har fremsat. Det er endvidere et svar til socialdemokratiets forbavsende indstilling til hr. Gert Petersens dagsordensforslag. Når man betænker, at socialdemokratiet for ikke længe siden har haft et regeringsansvar og derunder et regeringsansvar på dette område, så er det et forbavsende standpunkt, man i dag har taget til hr. Gert Petersens forslag. Det dagsordensforslag, som regeringspartierne har stillet, er i overensstemmelse med den fremgangsmåde, som er korrekt efter grundloven og efter praksis her i folketinget.

Det er klart, at Kejsergadesagen kan behandles i dette udvalg, som ikke er et undersøgelsesudvalg, som kan indkalde vidner o. lign., men et folketingsudvalg i normal forstand. Det er klart præciseret gennem dagsordensforslaget, at det er såvel nuværende som tidligere ministre, det drejer sig om, og man kan jo sige, som statsministeren tidligere har givet udtryk for det, at det, der her er tale om, er netop noget, der i særlig grad har relation til tidligere ministre.

Hr. Kjeld Olesen spurgte lidt forbavsende

til spørgsmålet om grundloven i denne relation. Jeg behøver vist kun hertil at svare, at hvis grundloven er overtrådt, så er der naturligvis grundlag for en rigsretssag, jeg troede ikke, det var nødvendigt at tilføje dette; men det er klart, at dette er det allervigtigste grundlag for en eventuel rigsretssag.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Jeg vil gerne ganske kort besvare hr. Kjeld Olesens spørgsmål. Der kan for mig ikke være tvivl om, at forslaget selyfølgelig også omfatter undersøgelse af, om der eventuelt foreligger grundlovsbrud. Det vedrører alle dele af ministeransvarlighedslovens område, herunder også grundlovsbrud.

Svend Haugaard: Vi har haft et 17-mands udvalg til at arbejde i nogle måneder i anledning af forslaget om rigsretsanklagen, og her er man gået forholdsvis vidt med hensyn til at stille spørgsmål, og man har fået alle disse spørgsmål besvaret; de oplysninger, man ønskede, har man fået. Alene herigennem er der jo god baggrund for at afvise hr. Kjær Rasmussens forslag til dagsorden.

Ved forespørgselsdebatten den 20. november 1969 forpligtede regeringen sig til, når den retslige behandling af de aktuelle sager er afsluttet, at overveje, om der er anledning til at revidere de instrukser, der ligger til grund for efterretningstjenestens virksomhed. Disse sager er ikke afsluttet, og det havde måske været rimeligt, om man havde ladet det ske først, inden man gik videre. Men der skal ikke være nogen tvivl om, at vi fra radikal side afgjort ikke har noget imod en grundig undersøgelse af spørgsmålet. Det har altid interesseret os meget stærkt, og vi er endda parat til at grave dybt i det; derfor kan vi tilslutte os det dagsordensforslag, der er stillet af hr. Langkilde, og som vi finder væsentlig bedre egnet til formålet end det forslag, der er stillet fra hr. Gert Petersens side, uden at vi dermed har sagt, at vi forventer, at der kommer væsentligt nyt frem i sagen.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at spørge statsministeren, om vi må gå ud fra, at beslutningen af 20. november 1969 fortsat står fast. Det er for os meget vigtigt, fordi det er afgørende for os, at vi får en indgribende, permanent kontrol med efterretningstjenestens virksomhed, og jeg kan her henvise